

hovedet er urimelige, og jeg skulde dog mene, at det er en Betragtning, som ikke vilde have Vægt i dette høje Ting. Men saa snart vi har at gøre med lave Lønninger, kommer vi ogsaa nødvendigvis til, at Dyrtidshjælpen til en vis Grad maa rette sig efter Lønningens Størrelse. Nu er naturligvis det Eksempel bestikkende, som det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Markvorsen) drog frem, at en Statstjenestemand, et Landpostbud, der har 800 Kr. om Aaret, efter dette Lovforslag kun kan faa 80 Kr., og han kan kun komme højere op, naar han har over 4 Børn; for de 10 pCt. — det synes jeg ikke, den ærede sidste Taler (Abrahamsen) lagde Mærke til — forsvinder dog altid som Grænse, naar Børnenes Antal overstiger 4; saa kan man naa højere op, helt op til de 175 Kr. Postbudet med de 800 Kr.s Lønning kan, naar han har over 4 Børn, naa op til 175 Kr. i Dyrtidshjælp, altsaa den fulde Dyrtidshjælp. Et Landpostbud med 800 Kr. i Løn vil, hvis han har 6 Børn, efter dette Lovforslag kunne faa 80 Kr. og endvidere 50 Kr., altsaa 130 Kr., det vil sige 16 pCt. af sin Lønning, og hvis han har 8 Børn, kan han naa op til 175 Kr., saa han faar 22 pCt. af sin Lønning udbetalt i Dyrtidshjælp. Det er dog et meget betydeligt Beløb i Forhold til Lønningen. Man maa huske paa, at Manden er vant til kun at have 800 Kr. og kan ikke sammenstilles med en, der er vant til at have en meget højere Løn. Men jeg er meget villig til ogsaa at forhandle om dette. Kan der tænkes en Ordning, hvorefter man kan yde Hjælp til dem, som man mener i særlig høj Grad trænger dertil — og Lovforslaget er overhovedet affattet saaledes, at man saa vidt muligt søger at komme Børnene til Hjælp, som jeg hele Tiden har sagt, altsaa Familieforsørgeren med de mange Børn —, skal jeg ogsaa være villig til at forhandle om dette Spørgsmaal. Den ærede sidste Taler (Abrahamsen) sagde overfor mig, at jeg overhovedet ikke havde nævnt et saadant Tilfælde, som at en Mand havde en lav Lønning; men hvis det ærede Medlem vil se efter i mit Foredrag, vil han se, at jeg netop har omtalt en Mand med en Lønning paa 1,400 Kr., saa det Spørgsmaal har dog været oppe for mig, hvorledes det stillede sig med de lavere Lønninger.

Det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Markvorsen) var til Slutning inde paa, at en Mands virkelige Indtægt kunde være saa langt større end hans Lønning, at det vilde være urimeligt, om han overhovedet fik Dyrtidshjælp, og det

har ogsaa andre Talere berørt. Dette Spørgsmaal har ogsaa været fremme under Ministeriets Overvejelser. Vi har ogsaa, det kan jeg gerne nævne, haft en Paragraf i Lovforslaget, som drog en Grænse, saaledes at Skatteindtægten — det er det nemmeste at sige saadan — blev draget med ind under Spørgsmaalet om, hvorvidt en Mand kunde faa Dyrtidstillæg eller ikke. Naar dette imidlertid ikke er blevet bibeholdt som Bestemmelse i Lovforslaget, ligger det i, at det praktisk vilde være overordentlig vanskeligt at fastholde den, naar man vilde have Dyrtidshjælpen nogenlunde hurtigt besørget ud til dem, der trænger til den, og en saadan Bestemmelse vilde ganske sikkert faa en langt mindre Betydning, end man maaske paa Forhaand er tilbøjelig til at tillægge den, thi det vil ikke være særdeles mange af dem, som der her er Spørgsmaal om, der sidder med større Indtægter ved Siden af deres Lønning. Det kan hælde, at der f. Eks. kan sidde oppe i et af Ministerierne en Mand af velhavende Familie eller maaske en, som har arvet nogen Formue, som kunde være i det Tilfælde, at hans Lønning var lille, medens han har en stor Indtægt ved Siden af; men blandt disse Statsfunktionærer, Landpostbude, pensionsberettigede Arbejdere og andre Statstjenestemænd med en Lønning af mellem 1,000 og 2,000 Kr., kan de Herrer være vis paa, at det er ikke 1 pCt., som vilde falde ind under en saadan Bestemmelse; det er vel snarere kun 1 pro mille. Men selve Bestemmelsen er i og for sig af den Grund ikke ret vel fastholdelig, fordi det praktisk vilde være saa overordentlig vanskeligt at faa en saadan Bestemmelse gennemført. Hvis det skulde være saaledes, at man skulde tage Hensyn til Skatteindtægten, maatte man ogsaa forlange, at den paagældende kom med en Opgørelse til Finansministeriet over, hvor stor hans Indtægt var; han skulde saa at sige fremkomme med sin Skattebillet, det vil sige, man skulde undersøge alle de paagældendes Forhold paa dette Punkt. Medens man ellers ganske simpelt yder Dyrtidstillæg til alle dem, om hvem man ved, at de har denne bestemte Løn, vilde der her blive draget et helt andet Spørgsmaal med ind, og det vilde i alt Fald praktisk gøre Sagen vanskelig. Endvidere vil jeg ogsaa fremhæve, at en Mand jo kan have en meget ringe Lønning, men ved Siden deraf ved et meget stort Arbejde skaffe sig nogen Indtægt, hvorimod en anden, som sidder med den samme Lønning, maaske ikke paa nogen Maade